

PROLOG

JSEM IDIOT ! – napsal Vašek velkými tiskacími písmeny na čistý list před sebou. Přesnější výraz ho zkrátka nenapadl. Vážně nechápal, jak mohl provést takovou pitomost. I když ze začátku se mu to jevilo jako bezva nápad. Chtěl být jen pár dnů volný jak pták, vypadnout z toho předem nalajnovaného stereotypu... Co chce ten chlap slyšet? Vždyť mu řekl pravdu. Jako vyšetřovatel v předdůchodovém věku by už mohl mít nějaké zkušenosti a poznat, že si člověk nevymýšlí. Copak je to tak nepochopitelný?

Už to má! Poprosí ho, aby na chvíli zavřel oči! - Rychle si tu myšlenku zapsal.

-Neotevírejte je a na chvíli si představte, že jdete někde po chodbě a náhle kolem vás projde člověk se stejným obličejem, jako máte vy. Překvapeně se ohlédnete. Ano, potkal jste právě své jednovaječné dvojče, o kterém jste předtím neměl ani ponětí. Najednou proti vám stojí člověk naprosto stejný, jako jste vy. Stejně oči, vlasy, stejná gesta, dokonce stejný hlas...

Nejdřív je to šok, ale v zápětí vás uchvátí šílená radost, že vám byl dán ten dar, svého sourozence vůbec poznat. Uvědomíte, jak bezvadné to bude, až s ním budete sdílet svůj život. Až ho ukážete svým přátelům a až jemu ukážete, co všechno jste dosud dokázal. Musí mít podobné vlohy a pocity jako vy. Je to vaše krev. Bude vám rozumět jako nikdo jiný.

A pak vás napadne myšlenka, která napadla i mě. Jaké by to bylo, kdybychom se aspoň na pár dnů vyměnili? Poznali by to vaši blízcí, kteří tvrdí, že vás znají jako své boty? A vy byste si zatím v anonymitě odpočinul od všech starostí a povinností, ve kterých se plácáte už dlouhou dobu.

Přiznejme si, kdo by to nezkusil? Ale dám vám, pane, dobrou radu. Nejdřív si to důkladně promyslete a nebuďte zbrklý, jako jsem byl já! A hlavně si o životě svého povedeného bratříčka zjistěte co nejvíc!

Kdybch si o něm zjistil aspoň TROCHU VÍC informací... Byla to chyba. Posral jsem si celej zbytek života.

Kapitola 1.

„Přivez jsem vám zboží! Kam to mám složit??“ zakřičel Michal do otevřených dveří lidmi přeplněné prodejny. Po chvíli se za ním přikolébala baculatá postarší prodavačka.

„To jsou ty psí granule, že? Hoďte to sem ke stěně, my už si to uklidíme.“

No, to je od vás fakt milé, že si to uklidíte. A takhle pomoci mi ty pytle sundat z vozu? - povzdechl si v duchu Michal a odkráčel k zadním dveřím jeho staré dodávky. Baba pro jistotu ani nevyhlídla z prodejny. Co kdyby po ní něco chtěl, že.

Tohle je dnes už dvanáctá vykládka. Hned ráno mu křuplo v rameni a pořád ho ta ruka pobolívá. K tomu to šílený vedro... Ale může být rád, že to nechtějí naskládat do regálů jako ty primadóny z Valmezu. Holt musí ctít heslo jejich šéfa – Náš zákazník, náš pán.

„Tady je dodák, mohla byste mi potvrdit kopii?“ hodil jí, po složení pytlů, na pult lejstra a setřel si kapesníkem pot z čela. Dle instrukcí šéfa by se mněl na tu babu mile usmát a předat jí nový akční leták. Ale copak může za to, že celou hromádku dnešních letáků polil při obědě kofolou?

„Vedro co?“ soustrastně po něm hodila oko a cvakla razítkem do kolonky „Převzal zboží“.

„A bude huř. V rádiu hlásili na zítřek až pětatřicet ve stínu.“ pousmál se na ní. Úsměv jí musí stačit. Leták jí přiveze příště. Stejně jako do Rousínova, kde dneska končí. Už aby se vrátil Jarek z té dovči. Když má člověk sám zvládnout veškerý rozvoz, tak je to vážně o hubu. Ještě musí zajet do firmy, aby předal doklady, a pak bude mít konečně volno. DVA DNY VOLNO. Ze všeho nejdřív vlezte do sprchy a pustí si na své žhnoucí tělo ledovou vodu... A večer to rozjede!

Do Rousínova dnes vezl tu nejobjemnější hromadu. Dokonce to po něm chtěli naskládat do zadního skladu. A samozřejmě nikdo neměl čas, že by mu třeba pomohl. Nejtěžší byla krabice s plechovkami, pořád mu sjížděla z vozíku a poblíž nebyl nikdo, kdo by mu ji přidržel.

Když si to hrkotal po nerovném betonu s rudlou, na které měl naložené poslední drobné pytlíky, cítil jak mu po nose stéká kapka potu.... Kap.... Eště kousek a budu tam. Pak se utřu ... Druhá kapka pomalu nabírá na objemu... Kap.... Třetí kapka ...

„Do pytle!“ zařval Michal a utřel si nos do předloktí. Jak tak naklonil vozík, vrchní pytlíky se mu sesypaly na zem. Jeden dvoukilový se dokonce roztrhl.

„Čoveče, co děláš? Ten roztržený balík chcu vyměnit!“ vystrachal se odněkud zezadu vousatý maník. Vida, a pak že tu není živáčka. Tos mi nemoh pomoci, kreténe? – blesklo Michalovi hlavou.

„Omlouvám se jeden kus vám odepíšu z dodáku.“ spolkl nadávky, které se mu draly na jazyk a sesbíral nepoškozené balíčky. V minulosti se už poučil, že není radno si zákazníky rozhněvat. Na jaře si na jeho „hrubé vyjadřování“ stěžovala šéfovi jedna brněnská pipina. Rozsypané granule vztekle smetl do sáčku, který mu ten maník milostivě podal.

„Michale? Kde se tu bereš?“ ozval se za ním povědomý dívčí hlásek, když se vracel se sáčkem a s potvrzeným dokladem k vozu. Ohlédl se přes rameno a v tom okamžiku zkameněl. ANDREA. Pořád stejně krásná, štíhlá ...

„ A...Ahoj“ vydechl. Cítil, jak se mu náhle rozbušilo srdce a rozklepaly kolena.

„ Je šílený vedro, vid’?“ usmála se na jeho propocené triko. Blbá připomínka. Né, to já se potím tak ze zvyku – měl chuť jí odseknout, ale nevymáčkli ze sebe ani slovíčko. Uvědomil si, že dunící tep srdce v jeho uších stále zesiluje... Asi to bude tím, že zapomněl dýchat. Nenápadně se zhluboka nadechnul.

„ Ty sis našel novou práci? A dobrý? Jak je to dlouho...“ Andrea se zvesela rozvyprávěla a Michal mezitím našel ztracenou rovnováhu.

„ A kde TY se bereš tady, v Rousínově?“ zeptal se, když ztichl vodopád jejích slov, v němž se toho o ní zrovna moc nedozvěděl. Dokonce se mu podařilo vytvořit na tváři něco, co se podobalo úsměvu.

„Přestěhovali jsme se. Jirka tu našel práci...“ Jirka je ten poslední, kdo ho zajímá. Ten kretén mu Andreu normálně přebíral. I po tak dlouhé době cítí vztek, sotva jen zaslechne jeho jméno.

„Já budu muset jet. Čekají na mě v podniku.“ s omluvným úsměvem ji přerušil a otevřel dveře kabiny.

„Někdy se musíme sejít a pokecat! Nic o tobě nevím. Máš ještě moje číslo?“ vzpomněla si.

„ Jasně, že mám. Tak já se někdy ozvu, jó?“ usmál se na ní koutkem úst, zabouchl dveře a rozechvělou rukou otočil klíčkem v startéru. Řev motoru přehlušil i jeho rozbourané myšlenky. Ještě na něj něco křikla, ale nerozuměl jí. A nijak mu to nevadilo. Chtěl co nejrychleji zmizet. A Andreu co nejrychleji zase vymazat z paměti. Je to minulost. Už nepatří do jeho života. Měl sám na sebe vztek, že na ni takto reaguje i po tak dlouhé době. Málem ho z ní kleplo.

Jak je to dlouho, co se rozešli? Určitě dva roky. Nebyl pro ni dost dobrý. Co mohl kluk z děcáku nabídnout princezně z nóbl rodiny. Jiří měl na rozdíl od Michala inženýrský titul, luxusní fáro a peněz jak želez. Co na tom, že vypadal, jako by to byl Andrein pupkatý tatík. Andrea se Michalovi po jejich rozchodu snažila vysvětlit, že s Jirkou splynuli duševně... To jí tak Michal žere. Spíš k sobě ladila jejich bankovní konta.

V kanceláři předal doklady a upozornil na menší počet dvoukilových balení dodaných do Rousínova. Zvedl sáček s granulemi do výše, aby názorně ukázal, o jakém balení je řeč.

„Jeden pytlík se při převozu roztrh.“ vysvětlil, když viděl nechápavý pohled šéfa.

„JAK roztrh??“

„Našel jsem ho při vykládce na zemi v autě, asi sklouzl...“ Přece mu nebude vykládat, jak mu spadl z vozíku. Určitě by to chtěl zaplatit.

„Pokud se dobře pamatuju, je to už tento týden podruhé! A doufám, že naposledy, mladej! Naskládáte si zboží tak, aby vám nepadalo! Příště vám ho naučtuju!“ blýskl po něm šéf očima a sklonil hlavu zase ke své práci.

Michal si zhluboka oddechl a vděčně při odchodu pozdravil. Ve středu se mu roztrhlo patnáctikilové balení v rukou, když ho chtěl naložit. Slabý svár. Skladník byl našťěstí u toho a mohl před šéfem potvrdit, že za to Michal nemohl.

„Míšo, počkej!“ zaslechl za sebou na chodbě dívčí hlásek. První moment mu zatrnulo, že je to Andrea. Nesmysl. Andrea přece zůstala v Rousínově. Z kanceláře za ním vyběhla mladička účetní Zuzka. Nastoupila dva měsíce po Michalovi. Oba jsou nejmladšími zaměstnanci firmy. Věkově i služebně. Hned po jejím nástupu si s ní Michal potykal. Je docela podobná Andree. Nejen barvou hlasu. Drobná veselá blondýnka, stejně jako byla Michalova první láska. Možná má vlasy o něco tmavší. Připomínají mu barvu akátového medu, který si občas dává do čaje. V běhu za ní vlají jako medový závoj.

„Ty máš dnes narozky, vid’?“ zazubila se na něj s rukou za zády. A vzápětí mu odhalila, co v ní skrývá. Velkou oříškovou čokoládu. Je jako malá holka. Musel se tomu gestu usmát.

„Všechno nejlepší!“ strčila mu čokoládu do ruky a na rty vlepila vlhký polibek. Voněl po ovocné žvýkačce.

„Zjistila jsem z papírů, že máš dokonce kulatiny. Ani ses nám nepochlubil. Dvacáté narozeniny by se měly pořádně oslavit!“

„Víš, neznám se tady ještě moc s ostatníma... Ale oslava bude! Přijď večer na rybníčky! Bude tam bigbít. Jsem domluvenej s kámošema, že to tam oslavíme.“

Váhavě přikývla a odcupitala zpátky do kanclu. Milá holka.

POZOR! Začala mu v hlavě blikat kontrolka. Bacha na ní! Jak je to dlouho, co s tebou jedna taková milá holka zametla?

Zuzana není Andrea! Odpoví druhá část jeho já té opatrné části. Je jí sice vzhledově podobná, ale povahu má jinou. Andrea byla nevyzpytatelná divoška, která....

STOP! S ženskýma jsi skončil, pamatuješ? Mazej domů! Osprchovat, najíst se a hurá na bigbít! A žádný ženský! Jsou s nimi jen problémy.

...Denně vožralej, denně vožralej..... mám veliký pupek, smrdím a sem špinavej... Zaslechl Michal známou melodii, sotva vystoupil s Karlem z autobusu. Pódium s kapelou bylo přítom od zastávky vzdáleno nejmíň půl kilometru.

„Tam sedí Bója s Emilem! Pojď, dem za nima!“ zavelel po zaplacení vstupného Karel a ukázal v té cigaretové mlze směr, kterým zahlédl jejich kámoše. Seděly tam s nimi i dvě neznámé holky. Plazily se po nich jako psí víno.

„No sláva, oslavenec je tady!“ zvolal Kamil, který dorazil ke stolu z opačné strany. Od Bufetu. Přinesl dámám láhev vína a několik plastových kelímků.

„Nazdar chlapi, dneska to tu rozpálíme do běla! Připijete si se mnou?“ přisedl si mezi Karlovy kolegy Bóju a Emila Michal a vytáhl z kapsy mikiny pleskačku slivovice. Sebral Kamilovy kelímky a do každého trochu toho moravského penicilínu odlil.